

AARHUS TEATER

Lidt om

GEORG BÜCHNER

Preben Harris

Det er besynderligt, at der omtrent skal et sekel til at gøre en forfatter moderne. Men her er vel et af de mest konkrete tilfælde, som dramatikeren kan byde på. Georg Büchner blev først rigtig anerkendt 100 år efter sin fødsel, nemlig i 1913, da man på opfordring fra Gerhard Hauptmann bl. a. opførte hans dramatiske fragment *Woyzeck*.

Büchners liv er lige så dramatisk som hans produktion. Og selv om det er et beskedent antal værker, han efterlader sig, føler store dramatikere som Bert Brecht og Ionesco sig beslægtet med ham. Brecht har f. eks. skrevet, at inspirationen til hans første skuespil er hentet direkte fra *Woyzeck*.

Georg Büchner blev født i den lille hessiske by Goddelau den 19. februar 1813 og voksede op i Darmstadt, hvor ikke mindre end fire af børnene i familien blev kendte og betydelige skikkelser i Tyskland. Foruden Büchner selv, der var den ældste, blev hans søster en af forkæmperne inden for den tyske kvindesag og leder af Røde Kors, mens brødrene Ludwig og Alexander blev ansete naturvidenskabelige og litterære skribenter.

Büchner startede med at studere naturvidenskab og medicin i Giessen, men måtte allerede som nittenårig flygte efter at have udgivet sit flyveskrift: »Der hessische Landbote« med undertitlen »Fred til hytterne og krig mod paladserne«. Med dette skrift manifesterer han sig som social oprører og foregriber faktisk en stor del af de teorier, som Karl Marx fyrré år senere fremkom med i sit kommunistiske manifest. Men før han flygtede til Strasbourg, skrev han sit første skuespil *Dantons død*, der i en række ætsende og gribende billeder viser de grufulde tilstande, der herskede i Frankrig omkring revolutionen. Dernæst fulgte lystspillet *Leonce og Lena*, som vi herhjemme stiftede bekendtskab med sidste sommer på Park Teatret i Erik Knudsens bearbejdelse. Endvidere har Büchner skrevet novellen »Lenz« og bearbejdet Victor Hugo's »Lucretia Borgia og Marie Tudor«.

Woyzeck er det seneste af hans dramatiske arbejder. Det er efter alt at dømme skrevet kort før hans død i 1837. Dette drama blev aldrig nogen sinde færdigt. Det består af en række fragmenter, og for flere passagers vedkommende er der kun tale om notater til større scener. Materialet til *Woyzeck* blev først fundet flere år efter hans død, og professorer og videnskabsmænd arbejdede i årevis med at tyde det omtrent ulæselige materiale. Büchnes tekst er ikke bearbejdet, men der er lagt vægt på ikke at tilføje replikker, så man bliver præsenteret for hans originale tekst; derimod er der flyttet om på flere af scenerne for at give forestillingen et enklere spillemæssigt forløb. Disse fragmenter – eller rettere snapshots – kunne meget vel være billeder, der viser sig i *Woyzeck's* forpinte hovede. Derfor har vi valgt at bryde de enkelte scenebilleder op, så der i den faste ramme kun indskydes de ting, der er højst nødvendige.

Georg Büchner døde i 1837 i Zürich af en ondartet nervefeber. Men hans beretning om den lille mands kamp mod samfundsmaskineriet er stadig aktuel. Her fortæller Büchner os noget essentielt – derfor er han moderne, og derfor bør han forsøges på en scene.

Preben Harris.

Af brev til KARL GUTZKOW, Strassburg

Kære ven, hvad skal jeg sige . . . jeg synes for resten, oprigtigt talt, ikke, at De og Deres venner er slået ind på den klogeste vej. Reformere samfundet ved hjælp af den idé at begynde med den dannede klasse? Umuligt! Vor tid er rent materiel. Hvis De bare var gået politisk til sagen, så ville De snart være nået dertil, at reformen havde gjort sig selv overflødig. De vil aldrig kunne sætte Dem ud over det svælg, der findes mellem den dannede og den ikke-dannede klasse. Jeg er overbevist om, at den dannede og velhavende minoritet, hvor stor andel i magten den også ønsker at sikre sig, aldrig opgiver sit skarpe forhold til det brede folk. Og det brede folk selv? Det ejer kun to løftestænger: materiel elendighed og religiøs fanatisme. Ethvert parti, der forstår at benytte sig af disse løftestænger, vil sejre.

Vor tid kræver jern og brød – og et kors eller sådan noget.

Jeg tror, at i sociale sager må man have en absolut retsgrundsætning at gå ud fra; man må forsøge at skabe et nyt åndeligt liv i folket og lade det udlevede moderne samfund gå ad helvede til. Hvad i alverden har sådan nogle her at bestille? Dette samfund, hvis liv er et eneste forsøg på at slå tiden ihjel. Lad dem dø – det ville da endelig være noget nyt for dem.

Georg Büchner,
(oversættelse: Tage Hind).

WOYZECK

– den lille soldat –

Georg Büchners skuespil *Woyzeck* virker nutidigt i kraft af sit tema og i kraft af sin form.

At manuskriptet er meget vanskeligt at realisere på scenen – og det er det – skyldes det faktum, at det færdige værk aldrig er blevet fundet. Kort før sin død i februar 1837 skrev den kun 23-årige digter til sin forlovede, Minna, at han snart kunne udsende tre dramaer. Han må have sigtet til lystspillet *Leonce und Lena*, dramaet om den ateistiske, italienske digter fra det 16. årh. *Pietro Aretino* og *Woyzeck*.

De to sidst nævnte er sporløst forsvundet. Hvad *Pietro Aretino* angår er Minna under mistanke, hun var en præstedatter af de fromme, og hun har muligvis tilintetgjort dette spil på grund af dets ateistiske tendens. Om *Woyzeck* ved vi intet.

Det næsten uæselige udkast til *Woyzeck*, og meget mere er det ikke, som vi har at bygge på i dag, er ganske vist skrevet med Büchners egen utydelige hånd, men det består i virkeligheden af en række skitser, varianter, der endog lader mangt og meget stå hen i det uvisse.

Svært er det altså at have med at gøre, men samtidig fascinerende og mærkeligt beslægtet med os. Måske ikke så mærkeligt endda – uden i øvrigt at ville sammenligne de to kan man dog gøre opmærksom på, at Büchner er født samme år som Søren Kierkegaard.

Georg Büchners liv blev præget af hans ægthed, hans hensynsløse vilje til ærlighed, men navnlig af en enestående intensitet i alt, hvad han foretog sig, en intensitet, der gang på gang var ved at sprænge ham og hans personlige verden. I begyndelsen af 1835 skrev han på fem uger *Dantons død*, et drama om den individualistiske intellektuelle Danton, der må dø, fordi han kun har viljen, men ikke evnen til at få kontakt med folket. Dette er, omend på en noget anden måde, konflikten i Büchners eget liv og et grundtema i det meste af, hvad han har skrevet, også i *Woyzeck*.

Juli 1834 udsender han sit politiske kampskrift, hvori han opfordrer folket til krig mod paladserne – for fred i hytterne. Han drives i landflygtighed på grund af den revolutionære virksomhed. Men i et brev til Minna skriver han: »Du undrer dig måske over, at jeg ikke er med i kupforsøget i Frankfurt, men jeg siger dig, jeg tror ikke længere på, det tyske folk er modent til at rejse sig mod undertrykkerne«.

Højtbegavet og overfølsom som han er, kan han sige (brev til Minna, vistnok november 1833): »Jeg vænnede mine øjne til blod, men jeg er ingen guillotine. Dette: *du skal* er et af de fordømmelsesord, hvormed mennesket er blevet døbt. Forargelsen skal komme, men ved den ved hvem den kommer. Dette ord er rystende. Hvad er det, der lyver i os, myrder, stjæler? Jeg vover ikke at tænke tanken til ende«. Han kan fornægte kristendommen og alligevel, umiddelbart før sin død, skrive i sin dagbog (16. februar 1837): Vi lider ikke for mange smerter, vi har for få af dem – gennem smerten føres vi til Gud. Vi er død, støv og aske. Det anstår sig ikke for os at klage«.

Sig angst i stedet for smerte og dette er et Kierkegaard-citat.

Det fornemmes derfor som mere end et tilfælde, at denne digter efterlod sig et fragmentarisk forfatterskab. Det sprængte er ikke blot et personlighedsmærke, det bestemmer hans stil. Særlig tydeligt i prosafragmentet Lenz, i hans breve og i *Woyzeck*: de enkelte elementer harmoniseres aldrig, tværtimod, det er netop konflikten, den indbyrdes spænding mellem dem, der skaber den kunstneriske helhed. Det betyder, at Büchners stil kan defineres som »modernistisk«.

Det er godt, at der er teatre og sceneinstruktører og aktører, der ikke lader sig skræmme af det brudstykkeagtige, men viser Georg Büchner den tillid at tage ham på ordet og spiller ham, som han er: uden at spørge, om det er kønt eller hæsligt, om det hænger sammen eller ej – »følelsen af, at noget er skabt og har fået liv står over disse sekundære spørgsmål«. Sådan skriver Büchner i Lenz.

Netop sådan som *Woyzeck* er overleveret, skulle dette spil kunne virke stærkt på et nutidigt publikum, for hvem ellers intet »hænger sammen«, der selv er så fjernt fra den klassisk-romantiske harmoni, som man kan være det. Vi, der har det ligesom Kaptajnen: »Woyzeck, jeg bliver syg, når jeg tænker på, at verden drejer rundt i løbet af én dag. Sikke et tidsspilde. Hvad ender det med? Woyzeck, jeg kan ikke se et møllehjul, uden at jeg bliver melankolsk«.

Personerne er tegnet med få streger:

Kaptajnen er ikke først og fremmest militærpersonen, men *den borgerlige*. Han er en Jeronimus, der forsvaret sit gamle verdensbillede: det snurrer rundt, jamen det må det ikke, det skal ligge fast!

Og *Lågen*, der giver os videnskabsmanden, for hvem alt er stof, den kulde, der udstråler fra ham, giver forfrysninger. Woyzeck er intet andet for ham end materiale, objekt for naturvidenskabelige forsøg, alt og alle er forsøgsobjekter. Hvad ligner han mest, en nazistisk *Lagerartz* eller en hvidkitlet atomfysiker i laboratoriet, en af dem, der siger: etik og videnskab har intet med hinanden at gøre.

Tambourmajoren, lutter krop, et flot dyr. *Marie*, på én gang skyldig og uskyldig. Offer og forbryder på samme tid. Og endelig *Woyzeck*. Hans navn er tjekisk, det betyder lille soldat. Han er *die arme Leut*: de fattige og undertrykte. Han er klassebestemt, både individ og kollektiv, og han viser tydeligt tilbage til det revolutionære flyveskrifts opfordring til kamp mod undertrykkerne. Som Jeppe paa Bjerget er han mere end sig selv, men samtdig et rigtigt menneske. De har begge en ægte hjertets enfoldighed og er for resten ikke så dumme heller. *Woyzeck* er et blidt, sejt, ukueligt stykke liv, han handler ud fra en ubevidst viden om, at han har ret, så sikkert som gik han i søvne. Endogså når han myrder, kan det virke, som om han blot lader alting komme i naturens orden.

Og selv om *Woyzeck* dør til slut, lever han videre.

Undertrykkerne vil få det at mærke.

Tage Hind.

Preben Hornung

Skal man karakterisere Preben Hornungs kunst, finder man kun meget få konstanter. Hans maleri har stået i det ustandselige opbruds tegn og i løbet af 12–14 år ført ham langt væk fra det oprindelige udgangspunkt. Men bestandige egenskaber er der alligevel at finde. Modet er således noget man hæfter sig ved, modet til at vende ryggen til maleriske erobringer for at gøre nye og overraskende landvindinger – sådan skriver B.T.'s kunstmedarbejder Gunnar Jespersen om kunstneren Preben Hornung, der nu debutterer som dekorationsmaler og kostumetegner i *Woyzeck*. Han er født 1919 og uddannet på Kunstakademiet 1941–45, har siden opnået stor anerkendelse, hvilket bl. a. kommer til udtryk ved de mange hædersbevisninger, han har modtaget. Preben Hornung har deltaget i mange internationale udstillinger og er repræsenteret på museer både i ind- og udland. I de senere år har han fået mange dekorative opgaver og arbejder i øjeblikket på udsmykningen af Aarhus Universitets administrationsbygning.

Pelle Gudmundsen-Holmgreen

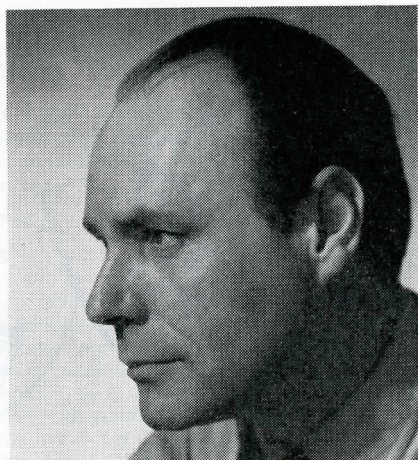

Preben Hornung

Pelle Gudmundsen-Holmgreen

Pelle Gudmundsen-Holmgreen, der har skrevet musik til Aarhus Teaters opførelse af *Woyzeck*, er født 1932 i København. Han studerede komposition hos Finn Høffting og Sven Westergaard og tog i 1950 afgangseksamen fra Det kongelige danske Musikkonservatorium i musikhistorie og musikteori. Af hans kammermusikværker kan nævnes: Strygekvarteret nr. I (komponeret 1958–59), Strygekvarteret II »Quartetto facile«, komponeret 1959 for at imødekomme amatørers krav om enkelthed. Af værker for større besætning har Pelle Gudmundsen-Holmgreen i 1960 komponeret to improvisationer, bl. a. opført af Aarhus Byorkester, desuden »Ebbe Skammelsøn«, kantate for kor (soli) og orkester, komponeret 1961 over folkeviseteksten. Endelig har han skrevet musik til de to skuespil *Sandhedens Hævn* af Karen Blixen (opført i TV) samt *Pesten* af Preben Thomsen (opført i Radio).

René de Obaldia

»Han holdt så meget af fugle... første gang han voldtog en lille pige, spurgte jeg ham, åh, så forsigtigt for ikke at støde ham, Victor, hvorfor gjorde du det? De kan ikke tænke Dem, hvad han svarede... fordi hun lignede en lille fugl. Åh, han var en digtersjæl, min Victor...«

Morer De Dem over en replik som denne? Forhåbentlig. Det er nemlig meningen. Føler De alligevel et vist ubehag ved at se den skændige Victor serveret på denne letsindige måde? Forhåbentlig, det er nemlig også meningen.

Dramatikeren René de Obaldia har humor, men det er af den barske slags. Den minder om de amerikanske cynical-jokes fra vor tid og om børnesange fra alle tider:

Hvad er dog det, der ligger dér
Og ligner jordbær noget.
Tys, tys, mit barn, det er din far,
som er kørt over af toget.

At synge på samme melodi som menuetten fra *Elverhøj*.

Obaldia er på flere måder karakteristisk for den gruppe af dramatikere, der trådte frem o. 1950, og som med rette eller urette kaldes de absurde. Som flertallet af disse digtere skriver han fransk uden selv at være franskmænd (han er født i Hongkong, hans far stammer fra Panama); som de behersker han flere genrer, skriver både roma-

ner, digte og skuespil; som de var han en moden mand, før han trådte frem som dramatiker (f. 1918, dramatisk debut med *Genouise* 1960).

Hertil kommer at han både i sin form og i sin optagethed af det mere eller mindre menneskelige minder om, ja direkte følger en Ionesco og en Beckett: han beskæftiger sig kun med samfundet som det spejles i personligheden.

I enakteren *Den kære Afdøde* – han kalder den selv træffende for et impromptu – skinner Ionesco så tydeligt igennem, at der ligefrem er tale om en miniature-variation af *Den skaldede sangerinde*.

I helaftensspillet *Genouise* taler Irene et uforståeligt, men poetisk klingende sprog: guruschuliu, siger hun. Og: blu parchipatchi blu. Straks overvældes digteren Christian Garcia af kærlighed til hende, og de falder i hinandens arme. Også dette er jo som hos Ionesco, det sprog, vi taler i til hinanden og os selv, er blevet til lutter fraser, tomme ord, uanvendelige som kontaktmiddel, ubrugelige til beskrivelse af virkeligheden, kort sagt upoetiske. Digteren betages derimod af det uforståelige, der til gengæld er fri for fraser.

Obaldias selvstændighed over for de mønstre, han meget bevidst har valgt sig, viser sig i en vis letsindighed i faconen, man kan fristes til at sige i en vis overfladiskhed i omgangen med temaerne sammenlignet med Ionescos og Becketts barok-digtning. Der er en egen rokokkoagtig ynde over René de Obaldia, selv hvor emnet kunne friste andre til at træde med tyngde.

Tage Hind.

DEN KÆRE AFDØDE

af
RENÉ DE OBALDIA

Oversættelse: *Hans Chr. Ægidius*
Dekoration efter idé af Peter Eszterhas: *Ivan Mogensen*
Kostumer: *Maria Deleuran*
Isenesættelse: *Peter Eszterhas*

Personerne:

Julie *Elin Reimer*
Mme. de Crampon *Ruth Brejnholm*

Handlingen foregår i Frankrig i dag

Længste ophold mellem stykkerne

Scenemester: *Aage Rishøj* – Belysningsmester: *Carl E. Andreassen*
Malersal: *Jens-Anker Olsen* – Skræddersal: *Maria Deleuran*
Overregissør: *Harald Meller* – Regissør: *Gustaf Bentsen*
Lydteknik: *Jørnn Walsøe* – Frisør: *Caroline Nielsen*
Instruktørassistent: *Kaspar Rostrup* – Suffløse: *Lise Wantzin*

WOYZECK

Et fragment i 21 billeder
af
GEORG BÜCHNER

Oversættelse: *Erik Knudsen*
Musik: *Pelle-Gudmundsen-Holmgreen*
Orkestret under ledelse af *Arvid Andersen*
Dekorationer og kostumer: *Preben Hornung*
Isenesættelse: *Preben Harris*

Personerne:

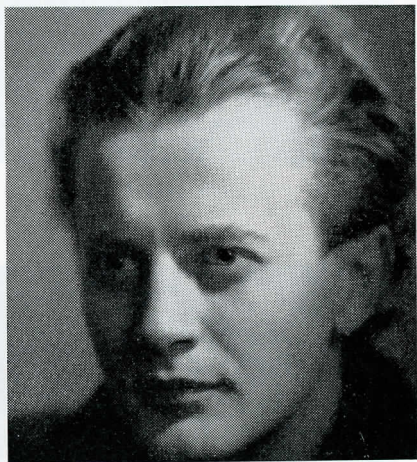
Woyzeck *John Hahn-Petersen*
Marie *Hanne Ribens*
Kaptajnen *Troels Munk*
Doktoren *Gyrd Løfqvist*
Tamburmajoren *Lars Lunoe*
Andres *Ejnar Hans Jensen*
Margret *Elin Reimer*
Karl, en idiot *Bent Børgesen*
Den gamle mand med lirekassen *Gunnar Stryhn*
Gøgleren *Jørgen Fønss*
Gøglerens kone *Lise Wantzin*
Den skæggede dame *Ruth Brejnholm*
Klovnen *William Kisum*
Underofficeren *Erling Dalsborg*
En håndværker *Borge Hilbert*
Kræmmeren *Poul Smyrner*
Bedstemoderen *Elna Brodthagen*

Soldater, studenter, børn og borgere
Handlingen foregår i Tyskland 1837

Spilletid: ca. 2 timer

Ruth Brejnholm

Peter Eszterhas

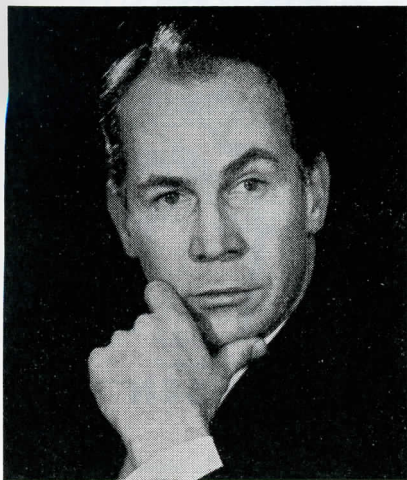
Elin Reimer

John Hahn-Petersen

Hanne Ribens

Gyrð Lofqvist

Troels Munk

Nogle af Preben Hornungs kostumeskitser til WOYZECK

Uddrag af
BREVE FRA BÜCHNER

Til familien.

Strassburg, i juni 1833.

Jeg vil naturligvis altid handle i overensstemmelse med mine grundsætninger, har imidlertid på det sidste lært, at kun den store masses nødvendige behov kan fremkalde forandringer, at al sætten i gang og skrigen op af enkeltpersoner er håbløst idioti. De skriver – man læser dem ikke; de skrider – man hører dem ikke; de handler – man hjælper dem ikke ...

Til August Stöber.

Darmstadt, 9. december 1833.

De politiske forhold kan gøre mig rasende. Det arme folk slæber tålmodigt den kærre, hvorpå fyrsterne og de liberale spiller deres abekomedie. Jeg beder hver aften til hampereb og lygtepæle ...

Til familien.

Strassburg, den 20. april 1835.

Nu til morgen modtog jeg en sørgelig meddelelse. En flygtning fra Giessen-egnen er ankommet hertil; han fortalte mig, at i nærheden af Marburg var flere personer arresteret, og hos en af dem havde man fundet en presse, desuden er mine venner A. Becker og Klemm blevet slæbt for retten, og rektor Weidig fra Butzbach er eftersøgt ...

Først nu er jeg glad for, at jeg er væk, man ville under ingen omstændigheder have skånet mig ... Jeg ser min fremtid meget rolig i møde. I det mindste kan jeg leve af mine litterære arbejder ...

Til vennen Gutzkow.

Strassburg 1835 (?).

Forholdet mellem fattige og rige er det eneste revolutionære element i verden; kun sulten kan blive frihedsgudinde, og kun en Moses, som sender os Ægyptens syv plager på halsen, kan blive en Messias. Giv bønderne nok at æde, og revolutionen får apopleksi. En høne i gryden hos hver eneste bonde gør det af med den galliske hane.

Til familien.

Zürich, den 20. november 1836.

I vil blive overrasket, når i besøger mig; overalt undervejs venlige landsbyer med smukke huse, og så, jo nærmere I kommer Zürich, ja hele vejen rundt om søen, en gennemført velstand; byer og landsbyer har et udseende, som man slet ikke gør sig begreb om hos os. Gaderne myldrer ikke med soldater, toldbetjente og dovne lakajer, man risikerer ikke at blive kørt over af en adelig karte; derimod overalt et sundt, stærkt folk og for næsten ingen penge en fornuftig, god, rent republikansk regering ...

Til kæresten.

Zürich, den 20. januar 1837.

Jeg er blevet forkølet og er gået i seng. Men nu går det bedre. Når man sådan er lidt utilpas, har man en stor lyst til dovenskab; men møllehjulet drejer videre uden rast og ro ... I dag og i går under jeg mig dog en smule ro læser ikke; i morgen fortsætter det i det gamle trav, du aner ikke hvor regelmæssigt og ordentligt. Jeg går næsten præcis som et Schwarzwaldur. Dog det er godt: oven på det anspændte, åndelige liv lidt hvile, og i tilgift glæden ved at skabe mine poetiske produkter. Den stakkels Shakespeare var skriver fra morgen til aften og måtte digte om natten, og jeg, der ikke er værdig til at løse hans skobånd, har det meget bedre ...

(Oversættelse: Erik Knudsen).

Aarhus Teaters næste forestilling

bliver også en Danmarkspremiere, nemlig spanieren Miguel Mihura's *De tre Klaphatte*, en moderne komedie der foregår på et spansk hotel i et helt utroligt miljø og en forrygende handling. *De tre Klaphatte* går i disse år sin sejrsgang over hele Europa. *Louis Miehe-Renard* spiller den ene mandlige hovedrolle som en ikke helt almindelig gæst på hotellet, der ejes af *Hans W. Petersen*, mens *Hanne Ribens* spiller den kvindelige hovedrolle som en dansepige. Palle Skibelund sætter iscene.

De tre klaphatte i Paris

DET KONGELIGE TEATER

Repertoiret for april

SKUESPIL

August Strindberg: *Gustav III*

Henrik Hertz: *Sparekassen*

Bruun Olsen/Finn Savery:

Teenagerlove

William Shakespeare:

Stor ståhej for ingenting

Ludvig Holberg: *Henrik og*

Pernille

Molière: *Misantropen*

Frederico Garcia Lorca:

Donna Rosita

William Shakespeare:

Julius Cæsar

Ultimo april:

William Shakespeare:

Helligtrekongersaften

OPERA

Beethoven: *Fidelio*

Rossini: *Askepot*

Gilbert/Sullivan: *Retten er sat*

Kurt Weill: *Mahagonny*

BALLET

John Taras/Tjajkovskij:

Variationer

Elsa Marianne v. Rosen/

H. C. Lumbye: *Irene Holm*

Frank Schaufuss/Glazunof:

Garden Party

Bournonville/Gade, Helsted,

Paulli: *Napoli*

George Balanchine/Poul

Hindemith: *Fire tempera-
menter*

Frederick Ashton: *La fille*

mal gardée

Ivo Cramér/Arne Nordheim:

Katharsis

Primo april:

Hans Brenaa/Frantz Liszt:

Stemninger

ODENSE TEATER fejrer 400-året for William Shakespeares fødsel med opførelsen af den berømte tragedie *Julius Cæsar*, som han skrev i 1601 væsentlig tro mod den historiske sandhed. Temaet for *Julius Cæsar* er ofte benyttet i dramatisk digtning og er aktuell den dag i dag. Det drejer sig om stærke personligheders kamp om magten, om en tyrans fald, om folkets vankelmodighed og om en stor idealists tragedie.

Forfatteren Ole Sarvig har foretaget en ny oversættelse af Shakespeares tekst til opførelsen på Odense Teater. For instruktionen står Geoffrey Reeves fra The National Yoth Theatre i London, der benytter Michael Crofts mise en scene fra den nylig stedfundne opførelse på samme teater. Dekorationerne er af Paul-René Peronard. Forestillingen får et ydre særpræg ved at den bliver spillet i moderne dragter. *Glaes Gill* spiller titelrollen, *John Larsen* Antonius, *Anker Tåsti* Brutus, *Mogens Brix-Pedersen* Cassius og *Holger Perfort* Casca, i øvrigt er der over fyre medvirkende, og stykkets to eneste kvindelige roller udføres af *Ebba Wieth* og *Lone Bastholm*. Sæsonen slutter i maj måned med Cole Porters musical *Kiss me Kate* med bl. a. *Grete Thordal*?, *Jytte Elga Olga* og *Preben Borggaard*. Carl Gustaf Kruuse står for iscenesættelsen og koreografi.

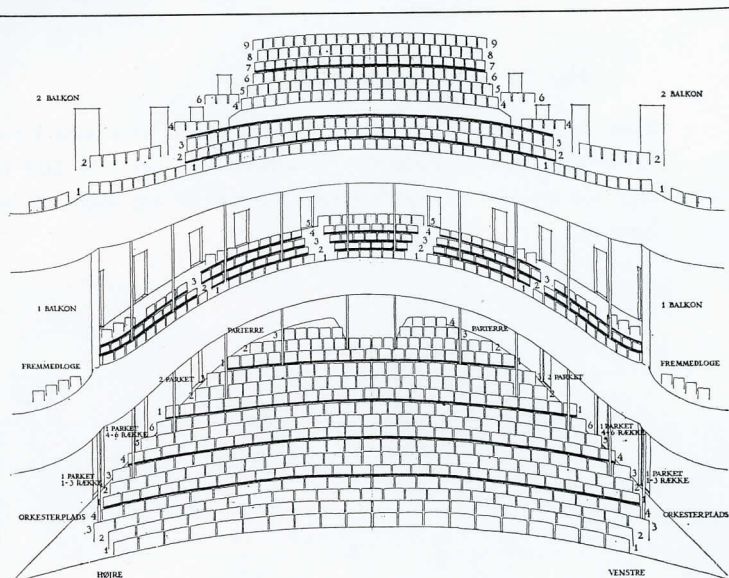
AALBORG TEATER spiller i marts-april *Automobilkirkegården* af Fernando Arrabal i Klaus Rifbjergs oversættelse med musik af Erik Moseholm. Stykket går sammen med et mysteriedrama af samme forfatter, *Liturgi for to*, i Chr. Ludvigssens oversættelse, og Palle Skibelund har iscenesat begge skuespil.

Sæsonens sidste forestilling bliver en Brecht-forestilling, idet man nu er begyndt indstuderingen af *Herr Puntila og hans dreng Matti*.

De store titelroller spilles af *Eik Koch*, der her får sin første rolle efter sin lange sygdomsperiode, som herr Puntila. *Jørgen Buckhøj* spiller hans dreng Matti. *Susanne Bruun-Koppel* bliver Eva, herr Puntilas datter. *Laila Andersson* har fået overgivet rollen som Smugler-Emma. I øvrigt medvirker næsten hele teatrets personale i denne store forestilling.

Forestillingen er med musik og sange komponeret af Paul Dessau, dekorationer af Jørn Mathiassen, mens Hans Henrik Krause står for instruktionen.

Skuespillet er et folkeskuespil, der behandler temaet om rigdom og armod i 12 realistisk behandlede scener. Det blev skrevet i Finland i 1940 efter en fortælling og skuespilskitse af Hella Wouliikki, på hvis gods Brecht fandt tilflugt efter at være flygtet fra Danmark. *Herr Puntila og hans dreng Matti* fik sin urpremiere i 1948 i Zürich.

	Ord. pris		Ord. pris
2. balkon, 7.-9. rk.	3,00	1. balkon, 3. rk., midtfor ..	16,00
2. balkon, 4.-6. rk.	6,00	1. balkon, 2. rk.	16,00
2. balkon, 2. rk., siderne ..	7,00	1. balkon, 1. rk.	19,00
2. balkon, 2.-3. rk., midtfor	8,00	Parterre	9,00
2. balkon, 1. rk.	10,00	2. parket, 1.-3. rk.	11,00
1. balkon, fremmedloge ...	20,00	1. parket, 4.-6. rk.	16,00
1. balkon, 4.-5. rk.	12,00	1. parket, 1.-3. rk.	17,00
1. balkon, 3. rk., siderne ..	8,00	Orkesterplads, 1.-4. rk. ...	19,00

Billetter kan købes og forudbestilles uden forhøjelse 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalas forhal. Efter kl. 18 salg til forestillingsaftenen i billetkontoret i teatrets forhal. — **Telefon 2 26 22.**

Billetpriserne kan forandres ved gæstespil, tournee og særforestillinger. — Ved tlf.-bestilling betales et noteringsgebyr af 15 øre pr. billet. — Alle ovennævnte priser er incl. garderobe.